

Arrest

nr. 220 799 van 6 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 september 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 februari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 1 februari 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 24 november 2017.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 19 april 2018.

1.3. Op 9 augustus 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op 20 april 1973 in Taza. U bezit de Marokkaanse nationaliteit, bent Arabier van etnie en evangelisch christen van religie. In 1989 verhuisde uw familie naar Fez waar jullie sindsdien steeds woonden. U heeft zes broers en zussen. Zij en uw ouders wonen heden allen in Fez. In 2004 of 2005 trouwde u met H.(...) T.(...). Zij woonde in Spanje en via gezinshereniging ging u ook naar daar. Sindsdien keerde u niet meer terug naar Marokko.

Kort voor uw vertrek naar Spanje begon u zich in het christendom te verdiepen en in Spanje begon u in het geheim naar de kerk te gaan. Na verloop van tijd kwam uw vrouw erachter en in de zomer van 2008 gingen jullie daarom uit elkaar. U zette een officiële scheiding in gang bij de Spaanse autoriteiten. U verbleef een jaar elders in Spanje, vervolgens vond u onderdak gedurende zo'n acht maanden bij een christelijke vereniging in Alicante. Daarna trok u naar Bilbao waar u een Jordaanse christen leerde kennen die u aanraadde naar Brussel te komen omdat daar veel Marokkaanse christenen zijn. In 2011 kwam u aan in België en sindsdien bleef u steeds op het grondgebied. De eerste jaren leefde u op straat. Op 24 maart 2012 kreeg u een bevel om het grondgebied te verlaten na te zijn betrapt bij een winkeldiefstal. Vervolgens vond u aansluiting bij een kerk in België en u vond onderdak via hen. In januari 2016 liet u zich dopen. In het kader van de kerk nam u soms de taak op om in het station Brussel-Noord mensen aan te spreken over het christendom en hen uit te nodigen naar de kerk voor eten en drinken. Tot hier toe hield u uw bekering steeds geheim voor uw familie, maar na uw doopsel besloot u hen de waarheid te vertellen. Eind 2016 vertelde u aan de telefoon dat u christen was geworden. Uw familie nam dat slecht op en op 19 december 2016 schreven ze u een brief waarin ze stellen dat u voor hen niet meer bestaat en dat ze u zullen vermoorden moest u terugkeren naar Marokko. Deze brief kreeg u aan in een Franse en in een Arabische versie.

Op 24 november 2017 diende u een verzoek in om internationale bescherming. In geval van terugkeer naar Marokko vreest u uw familie en vreest u opsluiting vanwege uw bekering.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u de volgende documenten neer: een doopcertificaat in het Frans en een doopcertificaat in het Arabisch, een usb-stick met een video van uw doopsel, uw Marokkaanse identiteitskaart en uw Marokkaans paspoort, foto's van u in de kerk, de brief van uw familie in het Frans en in het Arabisch, attesten van christelijke verenigingen in België, een attest dat stelt dat u medische bijstand krijgt en missioneringsmateriaal zoals twee folders en geluidsapparatuur om de bijbel af te spelen.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het CGVS betwist in de huidige beslissing niet dat u zich bekeerde tot het christendom, doch dit feit op zich kan geen toekenning van internationale bescherming ten aanzien van Marokko rechtvaardigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat zich bekeren vanuit de islam tot een andere religie niet strafbaar is in Marokko en vrijheid van religie voor iedereen is opgenomen in de grondwet. Het voornaamste islamitische religieuze orgaan van Marokko vaardigde in 2013 een fatwa uit om bekering te bestraffen maar dit is geen wetgevend orgaan en de fatwa werd nooit toegepast en had geen reële impact. Verder blijkt dat de ordediensten sommige bekeerlingen nauw opvolgen en in enkele gevallen lastig vallen. Ten slotte blijkt dat bekering tot een

andere religie kan leiden tot sociaal isolement en discriminatie vanwege werkgever, vrienden en familie. Hierdoor houden veel bekeerlingen hun bekering geheim, zelfs voor de familie. Op basis van het bovenstaande kan niet gesteld worden dat een bekering op zich in Marokko leidt tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. In uw vluchtrelaas haalde u echter nog enkele bijkomende factoren aan. Die worden hieronder besproken.

Ten eerste stelt u dat uw familie dreigde u te vermoorden in geval u zou terugkeren naar Marokko. Een belangrijk element hierbij is de brief die uw zus L.(...) u zou hebben gestuurd. De geloofwaardigheid van deze brief is echter problematisch. Zo is het stuitend dat u hoegenaamd niet kon duiden wanneer u deze brief zou hebben gekregen. U stelde 2017, maar kon, ook na herhaaldelijk vragen, zelfs niet vaagweg specificeren wanneer ongeveer in 2017 u die brief kreeg (zie gehoorverslag CGVS L.(...) A.(...) dd. 19/04/2018, p. 5). Dit is bizar wanneer men bedenkt dat u werd gehoord op 19 april 2018 toen het jaar 2017 nog geen vier maand voorbij was. Dat u zelfs dan niet zou kunnen stellen of de brief begin dan wel eind 2017 aankwam is problematisch. Uiteindelijk bleek de brief geschreven te zijn in december 2016 (zie de voorgelegde documenten in het administratief dossier).

Een ander bevreemdend gegeven is dat uw zus L.(...) de brief zowel in het Arabisch als in het Frans zou hebben geschreven (zie de voorgelegde documenten, toegevoegd aan het administratief dossier). Beide versies zouden origineel zijn (zie CGVS, p. 13). Nochtans weet zij dat u geen Frans spreekt (zie CGVS, p. 13). In elk geval, de Franstalige brief is dus totaal zinloos tenzij hij louter dient om uw vrees ten aanzien van Marokko aan te tonen bij de Belgische autoriteiten. Indien men aanvaardt dat beide brieven u werden opgestuurd door uw familie (zie CGVS, p. 13) moet men concluderen dat ze deze brieven schreven om uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen, niet om u te verstoten en te bedreigen.

Samengevat moet gezegd dat de brieven niet kunnen overtuigen. Nochtans zijn deze een cruciaal element voor de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw familie. Bijgevolg kon u de dreiging die uitgaat van uw familie niet aannemelijk maken.

Hier dient nog melding te worden gemaakt van uw bevreemdende verklaringen aangaande de scheiding van uw vrouw. Deze tonen eveneens aan dat uw geloofwaardigheid problematisch is wanneer u spreekt over de problemen die uw bekering teweeg zouden hebben gebracht. In het kader van uw voorbereidend gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) stelde u dat uw vrouw klacht indiende toen ze ontdekte dat u christen was, dat de rechter jullie dan scheidde, en dat u zo uw verblijfsrecht in Spanje verloor, dat was gebaseerd op gezinshereniging (zie verklaring DVZ dd. 02/02/2018, vraag 14). In het kader van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde u echter dat u zelf het initiatief tot de scheiding nam (zie CGVS, p. 7). Daarmee spreekt u uw verklaringen van 02/02/2018 op opvallende wijze tegen en bovendien zou het opmerkelijk zijn moest u zelf de scheiding in gang zetten, wetende dat u daardoor uw verblijfsrecht zou verliezen.

Ten tweede stelt u in België actief te zijn geweest in missioneringswerk en gaf u aan dat ook in Marokko te willen doen (zie CGVS, p. 12, 22). Missioneringswerk, moslims aanzetten tot zich bekeren, is bij wet verboden in Marokko (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en zou dus tot juridische vervolging kunnen leiden. U kon echter niet aannemelijk maken dat missioneringswerk een centraal element is van uw geloofsbeleving en dat het iets is waar u zich ook in Marokko verplicht toe zou voelen. Dit voornamelijk omdat u niet aannemelijk kon maken in België op ernstige wijze actief te zijn geweest in missioneringswerk. U legde een brochure voor die u aan het station Brussel-Noord zou uitdelen (zie de voorgelegde brochure "qualité de vie" in het administratief dossier). Het zou de bedoeling zijn mensen uit te nodigen naar uw kerk in Schaarbeek (zie CGVS, p. 14). Nergens op de brochure wordt echter verwezen naar de kerk in Schaarbeek, wel naar kerken in Afrika, Zwitserland, Frankrijk, de VS en Haïti. Hierop gewezen antwoordde u dat u het niet weet en dat dit gewoon iets is dat u van uw kerk kreeg (zie CGVS, p. 14). Verder legde u ook een Arabischstalige brochure voor met tekeningen erin (zie de voorgelegde brochure "hadhihi kanat hayatak"). Gevraagd naar de inhoud geeft u toe dat u het niet las, dat u het kreeg en moest uitdelen (zie CGVS, p. 14-15). U bent duidelijk niet vertrouwd met de brochures die u beweert te hebben uitgedeeld, wat men nochtans wel zou kunnen verwachten indien u dit missioneringswerk ernstig nam. Ten slotte had u ook nog een geluidsapparaat (niet opgenomen in het administratief dossier) waarmee, zo beweert u, u geïnteresseerde mensen die u aansprak stukken van de bijbel liet horen (zie CGVS, p. 14). Gevraagd naar hoe u dit concreet gebruikte bleek u dat echter niet te kunnen uitleggen. Het is evident dat je mensen die je aanspreekt niet urenlang naar de bijbel kan doen luisteren. Gevraagd welk stuk u dan liet horen kon u pas na vier keer vragen de Bergrede opperen, maar niets anders (zie CGVS, p. 18-19). Dan bleek dat u op die CD eigenlijk geen

specifieke hoofdstukken kon selecteren en vervolgens bleek dat u uw audioapparaat eigenlijk niet gebruikte wanneer u mensen aansprak (zie CGVS, p. 19), in weerwil van wat u voordien zei. Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat u poogde onwaarheden te vertellen om uw beweerde missioneringswerk kracht bij te zetten, hetgeen uiteraard uw geloofwaardigheid dienaangaande schaadt.

Het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat missioneringswerk geen elementair deel is van uw geloofsbeleving en dat het dus niet iets is dat u in Marokko sowieso opnieuw zou moeten opnemen.

Ten derde kan hier nog kort uw bezorgdheid worden besproken dat u zou worden verplicht mee te doen aan de ramadan (zie CGVS, p. 22). Het is inderdaad verboden voor moslims, wat u officieel nog steeds zou zijn, om in het openbaar overdag te eten en te drinken (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niets houdt u echter tegen dat privé wel te doen, dus dit kan geen bezwaar zijn.

Zoals reeds initieel werd aangehaald is zich bekeren op zich geen strafbaar feit in Marokko en de verwachte gevolgen zijn cumulatief niet van die aard dat ze kunnen worden gezien als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. De specifieke bijkomende factoren die u aanhaalde, namelijk de doodsb bedreiging van uw familie en uw religieus ingegeven wens om ook in Marokko actief te zijn in missioneringswerk, zijn niet geloofwaardig zoals hierboven aangetoond. Uw bezorgdheid deel te moeten nemen aan de ramadan werd hierboven besproken en dit kon niet worden beschouwd als een ernstig argument.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en worden u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw identiteit, uw religie en uw medische toestand, u wordt sedert 2011 regelmatig opgevolgd zo blijkt hieruit, niets meer en niets minder. Dit zijn elementen die het CGVS op zich in deze beslissing niet in twijfel trekt. De brief van uw familie en het missioneringsmateriaal dat u voorlegde werden hierboven reeds besproken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit schending van de artikelen 2, §2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, tracht verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Verzoeker haalt tevens informatie aan over het gebrek aan godsdienstvrijheid en de situatie van christenen in Marokko, waaruit hij besluit dat hij wel degelijk gevaar loopt in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker in behandeling is wegens depressie en een folder getiteld "*Une meilleure qualité de vie*".

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het feit dat hij zich bekeerde tot het christendom op zich geen toekenning van internationale bescherming ten aanzien van Marokko kan rechtvaardigen daar (1) uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat zich bekeren vanuit de islam tot een andere religie niet strafbaar is in Marokko en vrijheid van religie voor iedereen is opgenomen in de grondwet, (2) het voornaamste islamitische religieuze orgaan van Marokko in 2013 een fatwa uitvaardigde om bekering te bestraffen maar dit geen wetgevend orgaan is en de fatwa nooit werd toegepast en geen reële impact had, (3) de ordediensten sommige bekeerlingen nauw opvolgen en in enkele gevallen lastig vallen en bekering tot een andere religie kan leiden tot sociaal isolement en discriminatie vanwege werkgever, vrienden en familie doch op basis van het bovenstaande niet kan gesteld worden dat een bekering op zich in Marokko leidt tot vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie, (ii) hij de dreiging die uitgaat van zijn familie niet aannemelijk kan maken daar hij niet kan duiden wanneer hij de brief die zijn zus L. hem zou hebben gestuurd zou hebben gekregen en zijn zus weet dat hij geen Frans spreekt zodat de Franstalige versie van de brief totaal zinloos is tenzij deze versie louter dient om zijn vrees ten aanzien van Marokko aan te tonen bij de Belgische autoriteiten zodat, indien men aanvaardt dat beide brieven hem werden opgestuurd door zijn familie, men dan ook moet concluderen dat ze deze brieven schreven om zijn verzoek om internationale bescherming te ondersteunen en niet om hem te verstoten en te bedreigen, (iii) hij tegenstrijdige verklaringen aflegt aangaande de scheiding van zijn vrouw, (iv) missioneringswerk, moslims aanzetten tot zich bekeren, bij wet verboden is in Marokko en dus tot juridische vervolging zou kunnen leiden doch hij niet aannemelijk kon maken dat missioneringswerk een centraal element is van zijn geloofsbeleving en dat het iets is waar hij zich ook in Marokko verplicht toe zou voelen, zoals wordt toegelicht, (v) ook zijn bezorgdheid deel te moeten nemen aan de ramadan niet kan worden beschouwd als een ernstig element en (vi) de overige door hem voorgelegde documenten zijn identiteit, religie en medische toestand ondersteunen, elementen welke niet in twijfel worden getrokken, en niet van dien aard zijn om de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin om te keren.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 augustus 2018 (CG nr. 1718785), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In zoverre verzoeker daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.5.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing vooreerst het volgende wordt overwogen: *“Het CGVS betwist in de huidige beslissing niet dat u zich bekeerde tot het christendom, doch dit feit op zich kan geen toekenning van internationale bescherming ten aanzien van Marokko rechtvaardigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat zich bekeren vanuit de islam tot een andere religie niet strafbaar is in Marokko en vrijheid van religie voor iedereen is opgenomen in de grondwet. Het voornaamste islamitische religieuze orgaan van Marokko vaardigde in 2013 een fatwa uit om bekering te bestraffen maar dit is geen wetgevend orgaan en de fatwa werd nooit toegepast en had geen reële impact. Verder blijkt dat de ordediensten sommige bekeerlingen nauw opvolgen en in enkele gevallen lastig vallen. Ten slotte blijkt dat bekering tot een andere religie kan leiden tot sociaal isolement en discriminatie vanwege werkgever, vrienden en familie. Hierdoor houden veel bekeerlingen hun bekering geheim, zelfs voor de familie. Op basis van het bovenstaande kan niet gesteld worden dat een bekering op zich in Marokko leidt tot vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. (...)”*

Verzoeker brengt middels voorliggend verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. De door verzoeker aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie vervat in het administratief dossier en schetst slechts een algemene situatie in het land van herkomst, onder meer met betrekking tot de vrijheid van godsdienst en de strafbaarstelling van proselitisme, wat echter geenszins volstaat om in zijn hoofde een vrees in vluchtelingrechtelijke zin te weerhouden. De verwijzing naar informatie van algemene aard over (het gebrek aan) godsdienstvrijheid en de situatie van christenen en bekeerlingen in Marokko toont immers op zich geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. De Raad benadrukt te dezen dat ieder verzoek om internationale bescherming dient onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis en op eigen merites. Dit blijkt eveneens uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 waarin het Hof een antwoord gaf op een prejudiciële vraag haar gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee Ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Voorgaande overwegingen maken duidelijk dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat.

Nergens uit de in het verzoekschrift geciteerde informatie kan blijken dat christenen of bekeerlingen in Marokko actief worden gevisieerd of vervolgd, noch dat het loutere feit zich te hebben bekeerd tot het christendom in Marokko op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een toekenning van de subsidiaire bescherming in toepassing van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om *in concreto* aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals ook blijkt uit wat volgt.

Zo toont verzoeker *in casu* allerminst aan dat hij in geval van terugkeer naar Marokko godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht het volgende overwogen: “*Ten tweede stelt u in België actief te zijn geweest in missioneringswerk en gaf u aan dat ook in Marokko te willen doen (zie CGVS, p. 12, 22). Missioneringswerk, moslims aanzetten tot zich bekeren, is bij wet verboden in Marokko (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier) en zou dus tot juridische vervolging kunnen leiden. U kon echter niet aannemelijk maken dat missioneringswerk een centraal element is van uw geloofsbeleving en dat het iets is waar u zich ook in Marokko verplicht toe zou voelen. Dit voornamelijk omdat u niet aannemelijk kon maken in België op ernstige wijze actief te zijn geweest in missioneringswerk. U legde een brochure voor die u aan het station Brussel-Noord zou uitdelen (zie de voorgelegde brochure “qualité de vie” in het administratief dossier). Het zou de bedoeling zijn mensen uit te nodigen naar uw kerk in Schaarbeek (zie CGVS, p. 14). Nergens op de brochure wordt echter verwezen naar de kerk in Schaarbeek, wel naar kerken in Afrika, Zwitserland,*

Frankrijk, de VS en Haïti. Hierop gewezen antwoordde u dat u het niet weet en dat dit gewoon iets is dat u van uw kerk kreeg (zie CGVS, p. 14). Verder legde u ook een Arabischtalige brochure voor met tekeningen erin (zie de voorgelegde brochure "hadhihi kanat hayatak"). Gevraagd naar de inhoud geeft u toe dat u het niet las, dat u het kreeg en moest uitdelen (zie CGVS, p. 14-15). U bent duidelijk niet vertrouwd met de brochures die u beweert te hebben uitgedeeld, wat men nochtans wel zou kunnen verwachten indien u dit missioneringswerk ernstig nam. Ten slotte had u ook nog een geluidsapparaat (niet opgenomen in het administratief dossier) waarmee, zo beweert u, u geïnteresseerde mensen die u aansprak stukken van de bijbel liet horen (zie CGVS, p. 14). Gevraagd naar hoe u dit concreet gebruikte bleek u dat echter niet te kunnen uitleggen. Het is evident dat je mensen die je aanspreekt niet urenlang naar de bijbel kan doen luisteren. Gevraagd welk stuk u dan liet horen kon u pas na vier keer vragen de Bergrede opperen, maar niets anders (zie CGVS, p. 18-19). Dan bleek dat u op die CD eigenlijk geen specifieke hoofdstukken kon selecteren en vervolgens bleek dat u uw audioapparaat eigenlijk niet gebruikte wanneer u mensen aansprak (zie CGVS, p. 19), in weerwil van wat u voordien zei. Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat u poogde onwaarheden te vertellen om uw beweerde missioneringswerk kracht bij te zetten, hetgeen uiteraard uw geloofwaardigheid dienaangaande schaadt.

Het bovenstaande in acht genomen moet het CGVS concluderen dat missioneringswerk geen elementair deel is van uw geloofsbeleving en dat het dus niet iets is dat u in Marokko sowieso opnieuw zou moeten opnemen.

Ten derde kan hier nog kort uw bezorgdheid worden besproken dat u zou worden verplicht mee te doen aan de ramadan (zie CGVS, p. 22). Het is inderdaad verboden voor moslims, wat u officieel nog steeds zou zijn, om in het openbaar overdag te eten en te drinken (zie de informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Niets houdt u echter tegen dat privé wel te doen, dus dit kan geen bezwaar zijn."

Verzoeker brengt hier tegen in: "Het CGVS betwist dat de verzoekende partij een missiewerk in Marokko zou verrichten, omdat het CGVS reeds het Belgisch missiewerk als ongeloofwaardig beschouwt.

Het is echter vrij ondelijk of het CGVS de aanwezigheid van de verzoekende partij in de buurt van het Noordstation betwijfelt, plaats waar zij haar missiewerk zou verrichten of eerder de ineffectieve manier waarop zij haar missiewerk zou verrichten, bij gebrek aan voldoende kennis van hetgeen zij daar doet.... De vraag nopens hetgeen verweten wordt is reeds een aanwijzing dat de motivatie niet duidelijk en verstaanbaar is.

Dat verder dient te worden vastgesteld dat het CGVS eerder blijkt te stellen dat missiewerk niet kan worden weerhouden omdat de verzoekende partij kortom de inhoud van de uitgedeelde folders zelf niet begrijpt omdat zij de taal niet kan lezen, en dat zij de audio toestellen die zij aan het publiek aanbiedt evenmin begrijpt....

Dat daargelaten het feit dat het CGVS de modus operandi niet blijkt te hebben begrepen, dient te worden vastgesteld dat propaganda maken voor een geloof te steunen en te verspreiden, verscheidene vormen kan aannemen en dat niet op elk niveau een uitgebreide taalkennis moet worden geëist om effectief te zijn...

De propaganda gevoerd door de verzoekende partij vereist geen uitgebreide kennis doch sociabiliteit en vriendelijkheid om de mensen aan te spreken en hun aandacht te weerhouden...

De verzoekende partij heeft van de kerk materiaal ter beschikking gekregen voor zijn missiewerk, nl een stapel foldertjes en audiotestellen die eigenlijk de inhoud van de foldertjes herhalen doch in verschillende talen. Zij veerplaatst zich ook met een bordje waar een uittreksel van de bijbel te lezen staat.

De kerk negeert het werk van de verzoekende partij niet.

Het CGVS meent echter het werk ongeloofwaardig omdat het CGVS uiteindelijk van oordeel is dat de gebruikte techniek, door de gegeven persoon, in casu de verzoekende partij niet geloofwaardig is... Met andere woorden begrijpt het CGVS niet hoe daarmee missiewerk kan worden verricht, reden waarom het CGVS zondermeer tot de beslissing komt dat het missiewerk onbestaand is.

Deze stelling kan niet worden gevolgd.

Het CGVS oordeelt missiewerk volgens criteria's van rentabiliteit die niet te maken hebben met missiewerk en evangelisering;

De verzoekende partij is sterk gelovig en is ervan overtuigd dat zij de blijde nieuws dient te verspreiden en dat zij dit moet doen om haar eigen paradijs te winnen, voor haar heil.

Het blijde nieuws verspreiden, evangeliseren is één van de sterktepunten van de stroming van de Evangelisten, binnen het Protestantse-Christen geloof.

Delen is ook een van de sterktepunten,, reden waarom het werk van de verzoekende partij er ook in bestaat mensen proberen aan te trekken om deel te nemen tot de maaltijden die de kerk organiseert.

Dat de lokatie rond het Noorden station in dit verband een moeilijke haalbaar publiek uitmaakt doch een belangrijk publiek in omvang...

De lokatie is ontegensprekelijk goed te noemen.

Het enige dat de verzoekende partij uiteindelijk te doen heeft vergt weinig of geen bepaalde bevoegdheid : zij dient enkel haar foldertjes te verdelen en de taal van de passerende mensen te raden of te erkennen... De verzoekende partij heeft geen andere taak dan de mensen naar de kerk te laten komen, waar zij dan verdere info en Bijbellezingen kunnen bijwonen.

Praktische inlichtingen staan op het foldertje en kunnen de mensen zelf lezen ...

Wanneer de verzoekende partij erin slaagt een foldertje te plaatsen bij mensen die Arabisch spreken, probeert zij uiteraard de mensen aan te lokken door de belofte van een betere leven;

De raadsman van de verzoekende partij laat hierbij bemerken dat het uitgedeelde foldertje "une meilleure qualité de vie" belooft met een beeldje dat zee, strand en palmboompjes laat zien, een manier van aanspreken is die prima facie losstaat van enig geloof...

Dat de techniek uiteraard voor doel heeft dat een groot aantal mensen het foldertje aanvaaren te nemen en in hun tas of zak steken en pas later beseffen waarover het eigenlijk dan wel gaat...

Dat hetgeen van belang is voor de beoordeling van het geval van de verzoekende partij en het risico dat zij loopt in geval van terugkeer naar Marokko, is niet het aantal mensen dat de verzoekende partij effectief naar de kerk bijregt doch wel de inzet die zij betoont om haar geloof te verspreiden;

Dat de verzoekende partij haar evangelisatiewerk ams een onscheidbaar deel van haar hgeloof opvat staat centraal voor de beoordeling van het risico in geval van terugkeer naar Marokko;

Dat dit ook eigen is aan de Evangelisten, bvb ten opzichte van de katholieke Christen;

Dat de verzoekende partij niet kan worden opgelegd haar religie niet publiek te beoefenen;

Dat de verzoekende partij duidelijk verklaard heeft zich nooit meer als een Moslim te willen gedragen, door ondermeer bijvoorbeeld de Ramadan na te komen....

Dat het probleem niet opgelost is door te stellen zoals het CGVS het doet , dat de verzoekende partij dan thuis kan gaan eten tijdens de ramadan!

Dat de verzoekende partij niet kan worden verplicht te vasten, vijf keer per dag te bidden, zich naar de moskee te begeven en aldaar te bidden, zich naar moslim gewoonte te wassen enz...

Dat zich niet als een moslim gedragen in een land waar 99 procent van de bevolking moslim is en waar het dagelijkse leven diep door de godsdienst wordt beïnvloed, uitermate moeilijk en ook gevaarlijk is , vermits de verzoekende partij als bekeerde, noodzakelijk zal opvallen;

Dat zijn haar geloof openlijk wenst te kunnen beoefenen en niet gaat ophouden haar medemens op het goede pad proberen te zetten, hetgeen haar blootstelt tot vervolgingen vermits deze houding door de wet strafbaar is in Marokko.

De religieuze context in Marokko is complex en geenszins stabiel en binnen dit context schrijft zich nog de persoonlijke problematiek van de verzoekende partij, waarmee in casu geen rekening gehouden werd."

Met dergelijk verweer slaagt verzoeker er echter geenszins in voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen, noch aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Marokko godsdienstige handelingen zal stellen die hem zullen blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist op zich dat verzoeker mogelijks brochures heeft uitgedeeld aan het Brusselse Noordstation. Verzoeker kon echter de inhoud van deze brochures niet toelichten en kon evenmin nuttige informatie verschaffen over het audiomateriaal dat hij ter beschikking had doch dat hij blijkens zijn verklaringen zelfs niet gebruikte wanneer hij mensen aansprak. Er kan dan ook bezwaarlijk worden gesteld dat verzoeker zijn 'missioneringswerk' ernstig nam. Indien hij werkelijk de aandacht van mensen wilde trekken en hen ervan wilde overtuigen om naar zijn kerk te komen, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, mag immers van verzoeker worden verwacht dat hij vertrouwd is met de inhoud van het materiaal dat hij door de kerk ter beschikking kreeg, *quod non in casu*. Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen voldoende concrete elementen bij die kunnen aantonen dat missioneringswerk voor hem persoonlijk wel degelijk een centraal element is van zijn geloofsbeleving, dusdanig dat het iets is waar hij zich ook in Marokko toe verplicht zou voelen. De loutere stelling dat hij sterk gelovig is, dat hij ervan overtuigd is dat hij het 'blijde nieuws' dient te verspreiden en dat dit missioneringswerk eigen is aan de Evangelisten, kan te dezen niet volstaan. Verzoeker erkent in het verzoekschrift immers dat zijn missioneringswerk in België enkel bestond in het uitdelen van zo veel mogelijk foldertjes waarvan hij de inhoud zelfs niet kent, zodat naar het oordeel van de Raad *in casu* van een werkelijke, echte bekeringsijver in hoofde van verzoeker geen sprake is, minstens toont hij dit aan de hand van zijn uitermate beperkte activiteiten in België niet aan.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter bekritisieren en tegenspreken van de bevindingen en de gevolgtrekking zoals opgenomen in de bestreden beslissing, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan geacht worden en waarmee hij dan ook niet vermogt voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Marokko aannemelijk te maken. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij niet kan verplicht worden om zich in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst als moslim te gedragen en dat hij dan ook als bekeerling noodzakelijkerwijze zal opvallen, herhaalt de Raad dat uit de informatie waarop hij vermogt acht te slaan geenszins blijkt dat christenen of bekeerlingen in Marokko actief worden gevisieerd of vervolgd. Integendeel, het zich vrijwillig bekeren vanuit de islam tot een andere religie is niet strafbaar in Marokko en vrijheid van religie voor iedereen is opgenomen in de grondwet. Enkel proselitisme, het actief aanzetten van moslims om zich te bekeren, is bij wet verboden in Marokko en kan dus leiden tot juridische vervolging, zoals ook blijkt uit de in het verzoekschrift aangehaalde informatie. Zoals hoger reeds werd geoordeeld, maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat dit iets is waar hij zich in Marokko toe verplicht zou voelen.

2.5.2. Daarnaast stelt verzoeker dat zijn familie dreigde hem te vermoorden in geval hij zou terugkeren naar Marokko. Ter staving van deze bedreigingen legt hij een brief neer van zijn familie, opgesteld in het Arabisch en in het Frans. Aan deze brief kan naar het oordeel van deze Raad echter geen objectieve bewijswaarde worden verleend. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze brief in de bestreden beslissing correct als volgt: *"(...) De geloofwaardigheid van deze brief is echter problematisch. Zo is het stuitend dat u hoegenaamd niet kon duiden wanneer u deze brief zou hebben gekregen. U stelde 2017, maar kon, ook na herhaaldelijk vragen, zelfs niet vaagweg specificeren wanneer ongeveer in 2017 u die brief kreeg (zie gehoorverslag CGVS L.(...) A.(...) dd. 19/04/2018, p. 5). Dit is bizar wanneer men bedenkt dat u werd gehoord op 19 april 2018 toen het jaar 2017 nog geen vier maand voorbij was. Dat u zelfs dan niet zou kunnen stellen of de brief begin dan wel eind 2017 aankwam is problematisch. Uiteindelijk bleek de brief geschreven te zijn in december 2016 (zie de voorgelegde documenten in het administratief dossier).*

Een ander bevreemdend gegeven is dat uw zus L.(...) de brief zowel in het Arabisch als in het Frans zou hebben geschreven (zie de voorgelegde documenten, toegevoegd aan het administratief dossier). Beide versies zouden origineel zijn (zie CGVS, p. 13). Nochtans weet zij dat u geen Frans spreekt (zie CGVS, p. 13). In elk geval, de Franstalige brief is dus totaal zinloos tenzij hij louter dient om uw vrees ten aanzien van Marokko aan te tonen bij de Belgische autoriteiten. Indien men aanvaardt dat beide brieven u werden opgestuurd door uw familie (zie CGVS, p. 13) moet men concluderen dat ze deze brieven schreven om uw verzoek om internationale bescherming te ondersteunen, niet om u te verstoten en te bedreigen.

Samengevat moet gezegd dat de brieven niet kunnen overtuigen. Nochtans zijn deze een cruciaal element voor de geloofwaardigheid van uw vrees ten aanzien van uw familie. Bijgevolg kon u de dreiging die uitgaat van uw familie niet aannemelijk maken."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om voormelde vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Immers, waar verzoeker aanvoert dat hij "zich moeilijk in de tijd kan situeren", dat hij lijdt aan depressie waarvoor hij redelijk zware medicatie krijgt en dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud totaal in de war was, en hij alzo tracht te verklaren waarom hij zich niet kan herinneren wanneer hij de brief van zijn familie zou hebben ontvangen, slaagt hij er niet in de Raad te overtuigen. Nergens uit de door hem voorgelegde medische attesten kan blijken dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit deze medische attesten blijkt evenmin dat verzoeker aan geheugenproblemen zou lijden of dat zijn cognitieve en mentale functies ernstig verstoord zouden zijn waardoor hij niet in staat zou zijn om de essentie van zijn asielrelaas op een duidelijke en geloofwaardige manier uiteen te zetten. Uit het administratief dossier blijkt overigens dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven en dat het persoonlijk onderhoud op normale wijze heeft plaatsgevonden. Uit niets blijkt dat verzoeker zich omwille van zijn depressie of ten gevolge van medicatie niet kon concentreren of dat hij om deze reden in de war zou zijn geweest of moeilijkheden zou hebben gehad om zich bepaalde feiten correct te herinneren. Van verzoeker wordt overigens niet verwacht dat hij de exacte datum kan meedelen waarop hij de brief van zijn familie zou hebben ontvangen. Echter, dat hij zelfs niet bij benadering kan duiden of hij de brief ontving een paar maanden dan wel een jaar voor zijn persoonlijk onderhoud, komt zijn geloofwaardigheid allerm minst ten goede.

Vervolgens tracht verzoeker te verklaren waarom de brief zowel in het Arabisch als in het Frans werd opgesteld. Zo oppert hij dat zijn familie niet wist dat hij geen Frans kan lezen vermits hij op dat ogenblik reeds acht jaar het land had verlaten en hij intussen dus Frans had kunnen leren. Hij merkt tevens op dat het Frans in Marokko een officiële tweede taal is die ook vaak in de administratie en de diplomatie wordt gebruikt en dat zijn familie ervan op de hoogte was dat hij op het ogenblik van zijn doopsel in België verbleef, waar het Frans een officiële voertaal is. Verzoeker komt hiermee echter niet verder dan vermoedens en speculaties van zijnentwege die de Raad andermaal niet overtuigen. Het is de Raad immers volstrekt onduidelijk waarom deze door verzoeker gesuggereerde redenen zijn familie ertoe zouden hebben gebracht om hun dreigementen niet alleen in het Arabisch doch tevens in het Frans te uiten. Een brief in het Arabisch kon te dezen volstaan zodat de Franstalige versie van deze brief totaal zinloos is. Ook verzoekers argumentatie dat zijn familie met de Franstalige brief een plechtige en officiële vorm heeft willen geven aan de verstoting en dat zij op deze manier officieel, duidelijk en ontegensprekelijk hebben willen laten weten dat zij *erga omnes* afstand namen van verzoeker omwille van zijn bekering, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Vooreerst kan niet worden ingezien waarom het loutere feit dat de brief in de Franse taal werd opgesteld aan deze brief een 'officieel' karakter zou geven. Daarnaast is het de Raad niet duidelijk hoe een brief die aan verzoeker persoonlijk is gericht een bekendmaking van de verstoting *erga omnes* kan uitmaken, waarmee de familie een duidelijk standpunt wenst in te nemen dat men de bekering afkeurt, ook om problemen in Marokko te vermijden. Verzoeker is immers in principe de enige persoon die vertrouwd is met de inhoud van deze brief zodat een brief in het Arabisch te dezen kon volstaan om het standpunt van de familie aan hem kenbaar te maken. Verzoeker brengt in het verzoekschrift aldus geen zinnige verklaring bij voor de Franstalige brief, die in elk opzicht overbodig is tenzij hij louter dient ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. De brieven van verzoekers familie komen de Raad dan ook eerder voor als complaisance-stukken gefabriceerd voor zijn asielpcedure, waarmee hij de dreiging die uitgaat van zijn familie dan ook geenszins aannemelijk kan maken.

2.5.3. De problemen die verzoeker naar eigen zeggen met zijn echtgenote zou hebben gekend omwille van zijn bekering, het feit dat zij om deze reden uit elkaar gingen en zij vervolgens ook zijn gescheiden, wat tot gevolg had dat hij zijn verblijfsrecht in Spanje, dat hij bekwam via gezinshereniging, verloor, hebben op zich geen uitstaans met de problemen die hij stelt te vrezen in geval van terugkeer naar Marokko en zijn verder dan ook niet relevant bij de beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming. De motieven dienaangaande van de bestreden beslissing zijn dan ook bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op deze overtollige motivering kan bijgevolg niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

2.5.4. Waar verzoeker nog aanvoert dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een heel subjectieve analyse van zijn dossier en van zijn situatie in Spanje, België en Marokko, wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of de verzoeker om internationale bescherming in kwestie gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen.

2.5.5. De overige door verzoeker neergelegde documenten staven slechts zijn identiteit, nationaliteit, religie en medische toestand, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, en zijn dan ook niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

2.5.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.6. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn

verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Marokko zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoeker geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine vraagt* om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwijzen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes mei tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS